

opusdei.org

Sveti Josemaria dao mi je sigurnost u to da Bog jest Otac

Donosimo razgovor s gospođom
Maddalenom Vintini iz Verone,
Italija.

23.04.2014.

Donosimo razgovor s gospođom
Maddalenom Vintini iz Verone,
Italija. Odvjetnica, ona i njezin
suprug Gianluca imaju troje djece.
Pripada Prelaturi Opus Dei sad
gotovo trideset godina. 2011.godine
prestala je s odvjetničkim radom da

bi postala ravnateljica Centra Scolastico Gavia.

I: Maddalena, što te se najviše dojmilo u učenju svetog Josemarije?

Maddalena: Sa Opusom Dei srela sam se kao vrlo mlada, tako da sam već kao tinejdžerica čitala djela svetog Josemarije, osobito Put. Prve stvari koje se sjećam, koja me je tada pogodila i koja još odjekuje u mom srcu, gotovo 40 godina poslije, prva je točka *Put*a. U dobi od 13-14 godina normalo je da sanjate o velikim stvarima, velikim pothvatima, ali mogla sam osjetiti da je ta želja za veličinom, plodnosti, da je to nešto više od samog adolescentnog sanjarenja – bio je tu netko tko mi je to lupio poput pečata u srce.

Kako je vrijeme prolazilo, kako su se okolnosti mijenjale, s tugama i radostima što ih život donosi, shvatila sam da mi sveti Josemaria

pokazuje put svakodnevnne veličine. Ta ambicija za nečim velikim, bez govora o nekom sterilnom životu, dobila je oblik onako kako ja to volim, onako kako ja radim, onako kako sam živjela svaki trenutak do punine, osjećajući se kao dijete Božje, osjećajući kako me On voli. To mi je bila najdragocjenija lekcija. Sveti mi je Josemaria dao sigurnost u to da Bog jest moj Otac koji me voli, i to ne onako općenito, nego baš mene voli te iako se može činiti čudno, voli me upravo takvu kakva jesam. Pomaže mi da se dignem kada se osjećam potišteno, On se sa mnom raduje i pati i pomaže mi svojom milosti kada mi se dogodi nešto loše. Nikada nisam sama, moj mi je Gospodin uvijek blizu gdje god da radim – u sudnici, sada u školi, kod kuće sa svojom obitelji, dok obavljam kućanske poslove, dok kuham, ili dok razgovaram sa suprugom i djecom. Bog nikada nije indiferentan ili dalek.

I: Pomaže li ti učenje svetog Josemarije uspostaviti ravnotežu između obitelji i posla?

Maddelena: Da, jako mi pomaže, jer sav njegov život primjer toga: bio je čovjek koji je puno radio, zaista intenzivno, ali svatko koga sam srela a da ga je poznavao kaže kako se s ljubavlju trošio za svoju djecu u Opusu Dei, kako je pamtio pisma koja su mu slali, kako je brinuo za ljude koji su s njim živjeli, i to ne samo za duhovni dio, već i na ljudskoj razini također.

Kada sam počela raditi kao odvjetnica, bilo mi je 27 godina, imala sam jedno maleno dijete i bila sam trudna s drugim. Mislila sam da nikada neću uspjeti pomiriti svoj posao sa ulogom supruge i majke. Ali uz pomoć moga supruga, i s oružjem kojeg je sveti Josemaria uvijek preporučivao – molitvom, dijalogom s Gospodinom – nastavila sam ići

naprijed dan za danom. Bez dugoročnih planova već prolazeći kroz sve s Bogom dan za danom te pokušavajući shvatiti koji su prioriteti svakog određenog trenutka, ne zbog dužnosti već da bih bila sretna. Jako mi je pomoglo nešto što je sveti Josemaria uobičavao govoriti, „Čini ono što si dužan i budi sav u onom što činiš“ (*Put*, 815). Jednom kada sam u molitvi odlučila koje ću vrijeme provesti u radu i koje na svoju obitelj, nastojala sam biti tamo gdje jesam i to stotinu posto. U poslu, koncentrirajući se na on o što radim, prikazujući to za svoga muža ili za jedno od svoje djece koje danas ima ispit, ili prolazi kroz teško vrijeme; a kada dođem kući, prestanem razmišljati o poslu i posvetim se svojoj obitelji. Naravno da se to ne događa automatski. Uvijek se borim jer kada su tinejdžeri, potreban si im još i više. A Gospodin nam je dao na dar dijete koje ima problema s učenjem, i još mu je uvijek potrebna

naša pomoć. Sveti je Josemaria u meni probudio želju za jedinstvom života, za životom bez praznina, bez konfliktnih smjerova, bez imaginarnih križeva koje si ponekad znamo osmisliti, već radosno noseći malene križeve koji nas približavaju Isusu.

Što Vas je navelo da odustanete od svoje profesije i postanete ravnateljica?

Maddalena: Nije to bilo toliko „što“ već „tko“. Bila sam odvjetnica više od dvadeset godina, partner u jako dobroj pravnoj firmi među ljudima koji nisu bili samo dobri odvjetnici već i dobri prijatelji. Moja je specijalnost bio obiteljski zakon, i to sam oduvijek i željela. Ali već sam neko vrijeme osjećala da u životu postoji i nešto više od toga i, kao što sam svojem suprugu rekla, nisam mislila da ću do smrti biti odvjetnica. Ponekad sam svojim poslom bila

uključena u škole svoje djece i udruženje koje ih vodi: Ed. Res., skupina roditelja koji su željeli odlučiti kako će im se djeca školovati prema španjolskom modelu “*escuelas de Fomento*”. Pridružila sam se odboru roditelja, a potom upravnom vijeću škole za djevojčice.

Jednostavnom sam se zaljubila u taj posao jer je to bila prilika sudjelovati u edukacijskom projektu koji ima za cilj iznutra promijeniti društvo, počevši od naših obitelji i djece.

Prije tri godine, u kolovozu, dok sam bila na jednom seminaru u blizini Rima, nazvali su me i pitali bi li željela ostaviti svoju odvjetničku praksu i raditi kao ravnatelj Škole Gavia, škole za djevojčice u Veroni. Nisam imala puno vremena za odlučiti jer je školska godina trebala uskoro započeti. Zamolila sam za nekoliko dana kako bih mogla otići kući, razgovarati sa svojim mužem i odlučiti. Sjećam se da sam otišla u

kapelicu koja je bila u kući gdje sam se nalazila i rekla Gospodinu: „Možda je ovo razlog ovih blaženih poteškoća koje osjećam.“

Suprug mi je pružio potporu u mojoj odluci, koja je na mnoge načine utjecala na moju obitelj, uključujući i plaću, koja će biti manja. Tjedan dana kasnije napustila sam svoje odvjetničke prijatelje i posao kojeg sam godinama voljela. Oprostila sam se od svojih klijenata, što je bilo iznimno delikatno s obzirom na polove na kojima sam radila, i snažno zagrlila ovu novu pustolovinu.

Tri godine kasnije zaista sam zadovoljna svojim izborom. Radim s roditeljima, učiteljima i drugima koji mi pomažu u poslu jer još sam uvijek u svemu početnik, ali strastveno to volim. S druge strane, moje mi odvjetničko iskustvo jako pomaže. Svoju odluku zaista dugujem svetom

Josemariji; na svojem stolu na poslu imam malenu srebrnu patku koja me podsjeća da trebamo, ako što on kaže, skočiti u vodu ako želimo naučiti plivati. Promijenila sam vrstu posla kojim se bavim, ali more je još uvijek isto, more bez obala, čovječanstvo, tamo gdje Bog želi da radimo. Homilija svetog Josemarije koja mi se najviše sviđa jest ona koju je održao na Sveučilištu Navarre, Strastveno ljubiti svijet. Tamo on kaže da se nebo i zemlja ne spajaju na horizontu, već u našim dušama kada se trudimo posvetiti naše uobičajene svakodnevne aktivnosti. To me je fasciniralo još dok sam bila mala, i još me uvijek fascinira!

.....